

Основні регулятиви інноваційного розвитку загальноосвітнього навчального закладу

Світлана КИРИЛЕНКО,

кандидат педагогічних наук, начальник відділу інноваційної діяльності та дослідно-експериментальної роботи Інституту інноваційних технологій і змісту освіти МОН України

Розвиток системи освіти України на початку XXI століття пов'язаний з її докорінним реформуванням. Зміни в суспільстві потребують інших підходів до організації освітнього процесу, діяльності вчителя, формування педагогічного мислення. Потреба в самоосвіті, професійному самовдосконаленні, критична спрямованість мислення, його продуктивність у засвоєнні знань і людської культури – це ті властивості особистості, що забезпечують її подальший розвиток. Сучасне суспільство висуває все нові, значно більші, ніж будь-коли в історії людства, вимоги до людини, рівня мобільності й гнучкості її інтелекту. Саме тому конкурентоспроможний учитель повинен мати ґрунтовні знання основ вітчизняної та світової культури, правильно вибудовувати навчально-виховний процес, з оперттям на новітні інноваційні технології. Глобалізація, трансформаційні процеси та швидкоплинність життя обумовлюють включення вчителя в дуже складну систему суспільних відносин, вимагають від нього здатності до прийняття нестандартних та ефективних рішень. Саме тому сучасний учитель зобов'язаний мати ґрунтовну світоглядну підготовку, бути спроможним відповісти собі й учням на складні запитання.

В останні десятиріччя вітчизняні науковці інтенсивно досліджують питання технологізації освітнього процесу, зокрема в контексті інноваційної діяльності вчителя. Цій проблемі присвятили праці А.М. Алексюк, В.І. Бондар, В.В. Гузєєв, І.А. Зязюн, О.М. Пехота, О.Я. Савченко, Г.С. Сазоненко, П.І. Сікорський, С.О. Сисоєва, А.В. Фурман та ін.

У зв'язку з інноваційною педагогічною діяльністю актуалізується розуміння її регулятивів. Зазначимо, що регулятиви розглядаємо як визначальники певних феноменів, напрями нормування, впорядкування діяльності особистості. Основними регулятивами інноваційної педагогічної діяльності науковці вважають мотиваційний, когнітивний, креативний, рефлексивний компоненти, що взаємозумовлені та пов'язані між собою [3, с. 163].

Мотиваційний компонент, на думку І.Дичківської, виражає усвідомлене ставлення вчителя до інноваційних технологій та розуміння їх ролі у розв'язанні актуальних проблем педагогічної освіти. Він є стрижнем, навколо якого конструюються основні якості педагога як професіонала. Адже від мотивації вчителя на інноваційну діяльність залежать характер його участі в інноваційних процесах та досягнуті результати у навчанні і вихованні дітей.

У педагогічній практиці прагнення вчителя до інновацій можуть бути зумовлені різними мотивами (підвищення ефективності навчально-виховного

процесу, намагання привернути до себе увагу, здобути визнання тощо), справжню суть яких з'ясувати буває нелегко, оскільки з часом вони можуть змінюватися. Вчителі, зважаючи на природу педагогічного фаху, схильні до змін, хоча і не позбавлені консерватизму. Вони по-різному розуміють нове і перебувають на різних позиціях щодо педагогічних інновацій. За даними соціологічних досліджень, лише 8% педагогів працюють як новатори, кожний п'ятий орієнтований на традиційні способи діяльності, з недовірою ставиться до інновацій. Ідею про необхідність впровадження інновацій багато вчителів підтримують через невдоволеність власною професійною діяльністю у межах традиційного педагогічного процесу. Адже є розуміння, що лише випробувавши себе в різних моделях навчання й виховання, можна обрати адекватні особистісній і професійній спрямованості методи, прийоми, способи роботи [6, с. 46].

Когнітивний компонент готовності до інноваційної педагогічної діяльності об'єднує сукупність знань педагога про суть і специфіку інноваційних педагогічних технологій, їх види та ознаки, а також комплекс умінь і навичок щодо застосування інноваційних педагогічних технологій у структурі власної професійної діяльності. Цей компонент є результатом пізнавальної діяльності. Його характеризують обсяг знань (ширина, глибина,

Під час П'ятої міжнародної виставки
«Сучасні заклади освіти – 2014»

системність), стиль мислення, сформованість умінь і навичок вчителя. Рівень поінформованості педагога про інноваційні технології визначають за обсягом його знань, які є необхідною умовою аналізу і вибору оптимальних способів розв'язання професійних проблем відповідно до бачення педагогом проблематики педагогічної інноватики, особистісних потреб та інтересів.

Інноваційна спрямованість роботи вчителів визначається критеріями педагогічних інновацій, до яких належать:

- а) *новизна*, що дає змогу визначити рівень новизни досвіду. Розрізняють абсолютний, локально-абсолютний, умовний, суб'єктивний рівні новизни;
- б) *оптимальність*, що засвідчує досягнення високих результатів за найменших витрат часу, фізичних і розумових сил;
- в) *результативність та ефективність*, що означає певну стійкість позитивних результатів у діяльності вчителя;
- г) *можливість творчого застосування в масовому досвіді*, що передбачає придатність апробованого досвіду для масового впровадження в загальноосвітніх закладах.

Сприятливе інноваційне середовище дає змогу долати опір консервативно налаштованих учителів щодо нововведень, уникнути стереотипів професійної діяльності. Воно притаманне інноваційним закладам освіти. **Інноваційний заклад освіти** – навчальний загальноосвітній заклад, в якому педагогічний та учнівський колективи експериментують, апробують чи впроваджують нові педагогічні ідеї, теорії, технології. Виділяють *реактивні (або пристосовані), активні, активно-адаптовані, часткові, системні* інноваційні заклади.

Реактивні (таких більшість) – заклади, які завжди запізнюються щодо інновацій, реагують на зміни лише тоді, коли вже не реагувати неможливо.

Активні – заклади, що прагнуть змінювати свою діяльність, вміють прогнозувати зміни в освітній практиці, але лише у своєму навчальному закладі.

Активно-адаптовані – здійснюють нововведення незалежно один від одного. Кожний інноваційний проект зорієнтований на зміни тільки окремої складової діяльності школи і не передбачає її змін у цілому. Відносно незалежна реалізація певних інноваційних проектів може привести до позитивних змін, а може породжувати неузгодженість нововведень на різних ступенях освіти.

Часткові – заклади, в яких нововведення зорієнтовані лише на деякі позитивні зміни у навчально-виховному процесі (увага звернена лише на процес виховання, нововведення відбуваються тільки в початковій школі або в основній тощо).

Системні – заклади освіти, в яких нововведення розраховані на загальний позитивний результат. Їхні керівники прагнуть до гармонізації різних нововведень, орієнтації на досягнення загальної результативності, прогнозування змін на майбутнє. Модернізація змісту освіти реалізується за певних організаційних, змістових, технологічних та матеріально-технічних умов.

До системних інноваційних закладів належить **школа-лабораторія наукової установи** – заклад, у якому системно експериментують із соціально значущими освітніми нововведеннями в навчально-виховний процес та забезпечують їхнє впровадження. Пріоритетними принципами роботи є диференціація, гуманізація, індивідуалізація навчання і виховання, коли поряд із проведенням наукових досліджень забезпечуються комфортні умови життєдіяльності особистості. Школи-лабораторії – заклади освіти, де апробуються і впроваджуються педагогічні нововведення різних рівнів експериментування (державного, регіонального, місцевого). Для інноваційного закладу освіти принципово важливим є характер процесу його становлення. Як показує досвід, більшість навчальних закладів обрали шлях застосування найпрогресивніших освітніх моделей, розроблених раніше. Вдалиий підхід до вибору моделі і визначає рівень інноваційності навчального закладу, який зростає в умовах сформованої потреби та інтенсивного поступу.

Професійна готовність – закономірний результат спеціальної підготовки, самовизначення, освіти і самоосвіти, виховання та самовиховання; психічний, активно-дієвий стан особистості, система інтегрованих властивостей. Професійна готовність регулює діяльність, забезпечує її ефективність. Однією з важливих якостей педагога, умов успішності його як професіонала є готовність до інноваційної діяльності. Педагогічні інновації, як і будь-які інші

нововведення, породжують проблеми, пов'язані з необхідністю поєднання інноваційних програм із державними програмами виховання і навчання, співіснування різних педагогічних концепцій. Вони потребують принципово нових методичних розробок, нової якості педагогічного новаторства [4, с. 45]. Перешкоджає впровадженню нововведень невідповідність нових типів навчальних закладів вимогам батьків, які здебільшого орієнтуються на традиційні стандарти навчання і виховання. Не менш нагальними є проблеми адаптації нововведення до нових умов. Часто вони спричинені намаганнями присто-

сувати до конкретних умов педагогічні технології, елементи змісту навчання і виховання, що виявили свою ефективність в інших галузях, або концепції, розроблені в зовсім інших історичних умовах. Таке механічне перенесення призводить до втрати змісту і глибинної суті інновації, унаслідок чого відбувається її дискредитація, розчарування багатьох людей, породження нової хвилі консерватизму. Успішність інноваційної діяльності передбачає, що педагог усвідомлює практичну значущість різних інновацій у системі освіти не лише на професійному, а й на особистісному рівні. Однак включення педагога в інноваційний процес часто відбувається спонтанно, без урахування професійної та особистісної готовності до інноваційної діяльності.

Готовність до інноваційної педагогічної діяльності – особливий особистісний стан, що передбачає наявність у педагога мотиваційно-ціннісного ставлення до професійної діяльності, володіння ефективними способами та засобами досягнення педагогічних цілей, здатності до творчості і рефлексії. Така готовність є основою активної суспільної і професійно-педагогічної позиції суб'єкта, що спонукає до інноваційної діяльності та сприяє її продуктивності [1]. Багато проблем, які постають перед педагогами, працюючими в інноваційному режимі, пов'язані з низьким рівнем інноваційної компетентності.

Інноваційна компетентність педагога – система мотивів, знань, умінь, навичок, особистісних якостей, що забезпечує ефективність використання нових педагогічних технологій. Компонентами інноваційної компетентності педагога є поінформованість про інноваційні педагогічні технології, належне оволодіння їх змістом і методикою, особиста переконаність у необхідності застосування, висока культура використання інновацій у навчально-виховній роботі. Готовність до інноваційної діяльності

Учасники проекту
«Європейська мережа шкіл сприяння здоров'ю»

є внутрішньою силою, що формує інноваційну позицію педагога. За структурою – це складне інтегративне утворення, яке охоплює різноманітні характеристики, властивості, знання та навички особистості. Як один із важливих компонентів професійної готовності, вона є передумовою ефективної діяльності педагога, максимальної реалізації його можливостей, розкриття творчого потенціалу. Джерела готовності до інноваційної діяльності пов'язані з проблематикою особистісного розвитку, професійною спрямованістю, професійною освітою, вихованням і самовихованням, професійним самовизначенням педагога.

Інтеграція України у світовий простір потребує докорінного вдосконалення національної системи загальної середньої освіти, пошуку ефективних шляхів підвищення якості освітніх послуг та розроблення інноваційної моделі навчального закладу «Школа майбутнього» – своєрідного еталону організації навчально-виховного процесу в загальноосвітньому навчальному закладі. Визначення цільової спрямованості на всіх ступенях освіти та забезпечення наступності між ними позитивно впливає на формування професійно значущих якостей особистості вчителя, а оптимальний розподіл змісту навчання на різних ступенях забезпечує у засвоєнні знань наступність, вироблення та формування фахових, практичних навичок та прийомів творчої діяльності. Впровадження ідей неперервної освіти тісно пов'язане з формуванням системи ступеневої підготовки вчителів. Саме тому педагогічний колектив Ліцею №293 I–III ступеня Деснянського району м. Києва вважає, що засобами інноваційного розвитку є створення прогресивної освітньої системи з високою якістю освіти, готовності вчителів до інноваційної педагогічної діяльності, яка б сприяла становленню компетентної особистості. Освіта має бути інноваційного характеру, а всі її суб'єкти – від

учнів до вчителів – мають бути здатними до інноваційного типу мислення та життєдіяльності.

В інноваційних освітніх перетвореннях особливо високими є вимоги до рівня теоретичних знань і практичної підготовки вчителя. Він повинен уміти спрямовувати навчально-виховний процес на самостійний і високоефективний розвиток особистості вихованця, вибудовувати свою професійну діяльність так, щоб кожен учень мав необмежені можливості для цього. А це у принципово інших вимірах визначає проблематику і зміст професійної та особистісної підготовки педагога, актуалізує необхідність створення педагогічних систем, зорієнтованих на інноваційну діяльність, і, відповідно, пошук нових підходів до підготовки майбутнього педагога. Йдеться про те, що під час навчання він має набути:

- розвинену творчу уяву;
- стійку систему знань, що дають змогу розкрити суть, структуру і види інноваційної педагогічної діяльності;
- уміння цілеспрямовано генерувати нові нестандартні ідеї з використанням інтелектуальних інструментів і механізмів самореалізації;
- психолого-педагогічні знання про засвоєння і впровадження інноваційних процесів у систему освіти;

- спеціальні психолого-педагогічні методи, прийоми і засоби, використання яких дає змогу активно долучатися до інноваційної педагогічної діяльності [7, с. 36–37].

Уміння вчителя засвідчують свідоме оволодіння діяльністю, що за своєю структурою відповідає основним рисам його особистості. У ній виокремлюють такі професійні уміння:

- *гностичні* (уміння здобувати, поповнювати і розширювати свої знання, вивчати особистість дитини і самого себе);

- *проектувальні* (здатність планувати навчальний процес відповідно до цілей навчання, психологічних закономірностей, оптимальних видів, методів, прийомів професійної діяльності; уміння планувати позакласну роботу);

- *конструктивні* (уміння обирати оптимальні прийоми і способи навчання, форми роботи, відбирати і розподіляти навчальний матеріал, оптимально скеровувати процес учіння);

- *організаційні* (здатність організувати свою діяльність і діяльність дітей відповідно до цілей навчально-виховного процесу);

- *комунікативні* (уміння використовувати різні механізми формування міжособистісних взаємин учасників педагогічного процесу, застосовувати техніку акторської майстерності, попереджувати і долати конфлікти, створювати комунікативну мережу занять) [2, с. 68].

Інноваційна діяльність пов'язана з педагогічними дослідженнями. З огляду на це, показниками сформованості когнітивного компонента готовності до неї є:

- *методологічні знання* (вміння сприймати дійсність з позицій системного підходу, сформованість загальнонаукових категорій);

- *загальнотеоретичні й методичні знання* (знання принципів і методів педагогічного дослідження, володіння конкретними дослідницькими вміннями);

- *уміння успішно застосовувати інноваційні педагогічні технології* (гностичні, проектувальні, конструктивні, організаційні, комунікативні);

- *прогресивний педагогічний досвід*.

Реалізація когнітивного компонента особистісної готовності вчителя до інноваційної діяльності означає для нього необхідність професійно самовизначитися, тобто, усвідомити норми, модель своєї професії і відповідно оцінити свої можливості.

Креативний компонент готовності до інноваційної педагогічної діяльності реалізується в оригінальному вирішенні педагогічних завдань, імпровізації, експромті. Його значущість обумовлена творчим характером інноваційної діяльності. Ознаками креативності є здатність до створення нового, нетрадиційний підхід до організації навчально-виховного процесу, вміння творчо вирішувати будь-які професійні проблеми, успішно взаємодіяти з вихованцями, колегами, батьками дітей, уміння розвивати креативність учнів, що втілювалося б у їх поведінці. Формування креативності у вихованців залежить від професійних умінь та установок педагога, пов'язаних із:

- визнанням цінності творчого мислення;

- розвитком чутливості дітей до стимулів оточення;

- формуванням незалежного судження щодо об'єктів та ідей;

- умінням всебічно розкрити особливість творчого процесу;

- умінням розвивати конструктивну критику, але не критиканство;

- заохоченням самоповаги;

- нейтралізацією почуття страху перед оцінкою тощо.

Креативність учителя формується на основі наслідування досвіду, концепції, ідеї, окремого прийому, форми, методу з поступовим зменшенням питомої ваги наслідувального і зростанням творчого компонента педагогічної діяльності. Схематично цей процес можна представити так: наслідування → копіювання → творче наслідування → наслідувальна творчість → справжня творчість.

Педагогічна творчість реалізується на двох рівнях:

- *творчість у широкому розумінні* – виявляється у відкритті нового для себе, тобто, виявленні педагогом варіативних нестандартних способів розв'язання завдань. На цьому рівні відбувається перехід від алгоритмізованих, стереотипних прийомів до суб'єктивно нових;

- *творчість у вузькому розумінні* – відкриття нового для себе і для інших, новаторство.

У творчих вчителів краще розуміння самого себе, висока самоповага, адекватне самооцінювання, сильний зв'язок між такими підструктурами самосвідомості, як знання про себе, ставлення до себе, задоволеність своєю професійною діяльністю. Але творчий, конструктивний педагог не обов'язково є вчителем із високим інноваційним потенціалом. Інтерес до новацій може співіснувати також зі спрямованістю не на розвиток вихованця, а на інші зовнішні цілі: підвищення престижу у ставленні адміністрації, колег, батьків вихованців, задоволеність від володіння «модними» методиками. Отже, креативний компонент готовності до інноваційної педагогічної діяльності виявляється через відкритість щодо педагогічних інновацій, гнучкість, критичність мислення, творчу уяву.

Рефлексивний компонент готовності до інноваційної педагогічної діяльності характеризує пізнання й аналіз учителем явищ власної свідомості та діяльності. Він реалізується через такі рефлексивні процеси, як саморозуміння й розуміння іншого, самооцінювання й оцінювання іншого, самоінтерпретація й інтерпретація іншого.

Рефлексивне мислення розглядають як одну з важливих умов усвідомлення, критичного аналізу і конструктивного вдосконалення власної діяльності. Здатність людини рефлексивно ставитися до себе і своєї діяльності є результатом освоєння (інтеріоризації) нею соціальних відносин. На основі взаємодії з іншими людьми, прагнучи зрозуміти їх думки і дії, людина виявляє здатність рефлексивно поставитися до себе. Отже, пошук, освоєння і застосування відомих педагогічних інновацій, аналіз отриманих результатів і власного індивідуального стилю роботи можуть сприяти створенню вчителем нових інноваційних освітніх технологій.

Процес рефлексії індивідуальний. Активізація рефлексивної позиції пов'язана з орієнтацією педагога на саморозвиток. Джерелом цього процесу є система усвідомлених педагогом суперечностей у професійній діяльності. Тому в навчально-професійній діяльності необхідно створювати такі ситуації, які б актуалізували рефлексивну позицію вчителя, формували його позитивне самосприйняття, стимулювали процеси самоствердження. Показником рефлексивного компонента в структурі готовності до інноваційної педагогічної діяльності є сформованість рефлексивної позиції (характер оцінювання вчителем себе самого як суб'єкта інноваційної діяльності).

Існують інші уявлення про структуру готовності вчителя до інноваційної діяльності, наприклад, модель К.Макогон, що охоплює мотиваційно-орієнтаційний, змістово-операційний і оцінно-рефлексивний компоненти [5, с. 27–29]. Розглянемо їх функції.

Мотиваційно-орієнтаційний компонент:

- пробудження у вчителів особистісно значущого ставлення до об'єкта і предмета його діяльності;

- вироблення навичок аналізу та прагнення до активного вирішення нестандартних педагогічних ситуацій, планування та освоєння інновацій;

- формування установки і постійної орієнтації на інноваційну діяльність.

Змістово-операційний компонент:

- формування готовності вчителя до продуктивної педагогічної творчості (креативності), що передбачає вміння творчо переосмислювати нововведення відповідно до умов конкретного закладу освіти, адаптувати впровадження концепції і методики, прагнення до оволодіння новими методами й засобами;

- отримання та збагачення інформації про сутність і структуру пошукової діяльності;

- реалізація умінь оперувати інформацією в різних сферах інноваційної діяльності [6, с. 43].

Оцінно-рефлексивний компонент готовності до інноваційної діяльності відображає навички й уміння аналізу інноваційного процесу, його коригування, прогнозування розвитку, уміння передбачати можливі потреби і проблеми інноваційної діяльності. А також усвідомлення вчителем творчої спрямованості такого виду діяльності й мобілізації всіх ресурсів на досягнення поставлених цілей щодо освоєння інновацій.

О.Бартків наголошує, що «готовність до інноваційної діяльності обумовлюється організацією оптимального інноваційного середовища та спрямованістю педагогічної діяльності на інноваційність» [7]. На думку дослідниці, під час підготовки вчителів до інноваційної діяльності взаємодія педагога з учнями має відповідати таким принципам:

- неперервності і цілісності розвитку особистості, гармонізації педагогічної діяльності, інтеграції всіх її аспектів;

- особистісної зорієнтованості;

- професійно-практичної спрямованості;

- усвідомленості професійно-особистісного розвитку в процесі педагогічної взаємодії;

- творче самовираження, співпраця та співтворчість [там само, с. 54].

Отже, мотиваційний, когнітивний, креативний і рефлексивний компоненти в сукупності репрезентують готовність педагога до інноваційної діяльності. Ця готовність є особистісним утворенням, що показує залежність між ефективністю діяльності педагога і його спрямованістю на вдосконалення свого професійного рівня.

Розглянувши сутність, компоненти готовності до інноваційної діяльності, чинники та умови її формування, можна зробити висновки:

1. Формування готовності вчителів до інноваційної діяльності є актуальною проблемою сучасної науки і практики.

2. Інноваційна діяльність у системі освіти передбачає вдосконалення та оновлення праці вчителів шляхом створення, поширення та освоєння нових ефективних способів і засобів досягнення встановлених цілей навчання.

3. Готовність до інноваційної діяльності є інтегральною якістю особистості педагога, характеризується наявністю та певним рівнем сформованості мотиваційно-орієнтаційного, змістово-операційного і оцінно-рефлексивного компонентів у їх єдності, що виявляється в прагненні до інноваційної діяльності.

4. Формування готовності вчителів до інноваційної діяльності передбачає розвиток ціннісних орієнтацій педагога і гуманістичної спрямованості його дій, сприяє усвідомленню методології вирішення професійно-педагогічних проблем, конкретних концепцій, способів реалізації концептуальних схем у досвіді діяльності, осмисленню результатів педагогічних нововведень, виробленню критеріїв їх оцінювання і самооцінювання.

Отже, модернізація шкільної освіти на гуманістично-інноваційних засадах об'єднує в інноваційний рух оновлення традицій, здобутки державного реформування, інноваційні ідеї та досвід сучасних педагогів-практиків. Вона вимагає від учителів розуміння тенденцій інноваційних змін у системі сучасної освіти, відмінностей традиційної, розвивальної та особистісно орієнтованої парадигми освіти; осмислення суті педагогічних технологій, інтерактивних форм та методів навчання, критеріїв технологічності; оволодіння технологіями проектування, діагностування, створення оптимальної авторської методичної системи; уміння аналізувати й оцінювати свій індивідуальний стиль.

Для більшості директорів загальноосвітніх навчальних закладів базою інноваційного розвитку навчального закладу є професійний і творчий потенціал учителів. Основними чинниками, що спонукають учителів до участі в інноваційних проектах є: прагнення підвищити ефективність навчально-виховного процесу; можливість професійного зростання; обмін досвідом із колегами з питань упровадження педагогічних інновацій; морально-психологічна підтримка інших учителів та адміністрації.

Література

1. Бартків О. Готовність педагога до інноваційної діяльності / О.Бартків // Проблеми підготовки сучасного вчителя. – 2010. – №1. – С. 52–58.
2. Даниленко Л.І. Управління інноваційною діяльністю в загальноосвітніх навчальних закладах: монографія / Л.І. Даниленко. – К.: Міленіум, 2004. – 358 с.
3. Дичківська І.М. Інноваційні педагогічні технології: навчальний посібник / І.М. Дичківська. – К.: Академвидав, 2004. – 352 с.
4. Завалевський Ю.І. Педагогічні технології підготовки конкурентоспроможного вчителя: навч. посібник / Ю.І. Завалевський. – Чернівці: Букрек, 2011. – 304 с.
5. Макогон К. Діагностика готовності педагогів до пошукової діяльності (педагогічні інновації) / К. Макогон // Рідна школа. – 2002. – №1. – С. 27–29.
6. Оцінювання та відбір педагогічних інновацій: теоретико-прикладний аспект: науково-методичний посібник / За ред. Л.І. Даниленко. – К.: Логос, 2001. – 185 с.

7. Підласий І.П. Педагогічні інновації / І.П. Підласий, А.І. Підласий // Рідна школа. – 1998. – №12. – С. 36–39.

Анотації

Світлана КИРИЛЕНКО

Основні регулятиви інноваційного розвитку загальноосвітнього навчального закладу

У статті розглядається проблема готовності вчителя до інноваційної діяльності. Обґрунтовується, що її основними регулятивами є мотиваційний, когнітивний, креативний та рефлексивний компоненти. Узв'язку з цим визначаються такі поняття, як інноваційна компетентність педагога, інноваційний заклад освіти, його типи.

Ключові слова: педагогічна інноватика, інноваційні технології, інноваційне середовище, інноваційний заклад освіти, готовність до інноваційної педагогічної діяльності, інноваційна компетентність педагога, регулятори інноваційної педагогічної діяльності.

Светлана КИРИЛЕНКО

Основные регулятивы инновационного развития общеобразовательного учебного заведения

В статье рассматривается проблема готовности учителя к инновационной деятельности. Обосновывается, что её основными регулятивами являются мотивационный, когнитивный, креативный и рефлексивный компоненты. В связи с этим определяются такие понятия, как инновационная компетентность педагога, инновационное учреждение образования, его типы.

Ключевые слова: педагогическая инноватика, инновационные технологии, инновационная среда, инновационное учреждение образования, готовность к инновационной педагогической деятельности, инновационная компетентность педагога, регуляторы инновационной педагогической деятельности.

Svitlana KYRYLENKO

Main regulatives innovative development of an educational institution

Teacher readiness problem to innovative activity is considered in the article. It is substantiated that its main regulatives is motivational, cognitive, creative and reflective components. In this context defined concepts such as the innovative teacher competence, innovative educational institution and its types.

Keywords: pedagogical innovation, innovative technology, innovative environment, innovative educational institution, commitment to innovative educational activities, innovative teacher competence, innovative educational activities regulators.